

TURCZI ISTVÁN

Üresség

ELÉGIA AZ ELÉGIÁÉRT

„Ki voltam én Hogy többé nem vagyok”
(Borbély Szilárd)

ELSŐ TÉTEL

maestoso

*Aminek hiszel, az vagyok
Elvéteni, csak nem elvéteni
Nem Semmiképp sem
Araszolni előre Vagy ki tudja
Vétlen tárgyak közt hernyózva
lassan Lassan, ha múlik is
Az ébredő mostban Még a fény előtt,
mikor még nem tudható, ki, mit, miért,*

*minden, értsd: minden megtelik
ürességgel Ami az élet
Ürességgel telik, ami a vers maga
Micsoda freskó Micsoda tékozlás
Ebbez én nem is kellek Ebhez én,
látod, nem is Ebhez én, ebhez én
kicsit mégis Ha már És csak
egyetlenegyszer Még ezt Még így
De aztán hallgatok, mint az út*

*Kezdetben van,
ami lehetne, és ami volt
Még bontatlan a kép:
matt és fodrozatlan,
mérték nélküli,
diluviális
Kezdetben van
a fenséges céltalanság
Balzsamos levegőtenger
Ásványi csend Szikár
egész és kontúros némaság
Mégkövült korallboltozatok íveiben
örökkévalósága tükrén ringatózva
alszik a mozdulat
Kezdetben van
a tárgyitalan remeklés*

*Az állandóság Az állandóság,
ami gyönyörködtet
Nincs semmi megrendítő a kezdetekben
Nem fáj senkinek, ha felesleges
az ún. mindenség*

*Még sértetlen a hajnal
Ami lehetne, és ami volt
Ami lehetne én, lehetne te
Éteri minta szerint lehetne a minden
De még nem vagyunk a láthatóba zárva
Az arc, az orr, a száj, a kéz
készületlen és mindenre kész –
Csak az tudható,
hogyan eljött az idő De miféle
idő jött el Miféle
Csak a sejtelem*

*Csak sejtelem Csak
lúktetés Csak félelem,
hogyan elmúljon, ami lesz
Elmúljon, ami volt
Csak rettegés Csak
bőr alatti vándorlás
Csak méz és méreg
Csak görcsök Csak
alvadt csönd Csak kövek,
kövek Csak a kövek fegyelme
Kitérni nincs mód
Csak semmi volna mindenén túl
Csak szenteletlen hiány Csak
sötétben izzó, forró evidenciák
Még most
a víziók barbár betörése előtt
Még a gyémántsútrák és szentbeszéddek,
a barlangfal, a jászol, a liturgiák előtt
Negyven napos példázatok, száz napos
tojás, harminc éves háború előtt*

*Kitérni nincs mód Nincs út kitérni
Nem lehet megspórolni a kezdeteket,
mint aki útközben el sem indult
Nem lehet örökké
rejtőzni az éj ráncai közt
álomittas, ringató homályban*

*Boldog rettegésben
Megnevezetlenül
Nem lehet*

Kein Name, der nannte
sein Gleichlaut
knotet uns unters
steifzusingende
Hellzelt

*Úgyis más lesz, ami lehetne,
és másbogyan, ami volt
Kitérni nincs mód, mondom
Csak semmi volna mindenén túl
A fehér, érzékeny és valós
Csak a Semmi,
a minden másnál tömörebb anyag,
az volna megkapaszkodni
Beszippantani a friss levegőt
Beszippantani az életet
a kimeríthetetlen lélegzet csarnokában,
itt,
a lassan nyíló zuglói ég alatt,
kis kertre néző teraszom
fakorlátjába kapaszkodva, amíg
szívem rítust cserél*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

190. Szellemujj

OTTAVA RIMA-STANZA¹

*Alvóidő, nem való semmi másra,
csak párnámon ne lenne annyi gond,
álomra várni, agyelnémulásra –
egy emlék képe folyton beleront
az egyenletes semmitgondolásba,
amit a felejtés majd visszabont –
apám képe izzik fel retinámon,
álomnak vélném, bár ne volna álom.*

*Nem mond semmit, csak néz ki a szeméből,
ahogy szokott, egyszerre több irányba –
ritmust kísérelő gyűrűs jobb kezétől*